

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CONSTANȚA

SECȚIA I CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 15 decembrie 2015
Complet specializat pentru cauze privind
conflicte de muncă și asigurări sociale

PREȘEDINTE Mădălina Blăniș

Judecător Raluca Albu

Grefier

S-a luat în examinare apelul formulat de apelantul reclamant (...), domiciliat în (...), împotriva sentinței civile nr. 404 din 25 februarie 2015 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. 7377/118/2014, în contradictoriu cu intimata pârâtă (...), cu sediul în (...), având ca obiect obligația de a face.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă apelantul reclamant (...) personal, iar pentru intimata pârâtă se prezintă consilier juridic Petrache Mădălina, în baza delegației de reprezentare depusă la dosar.

Procedura este legal îndeplinită conform art. 155 și urm. cod pr.civilă.

În referatul oral asupra cauzei grefierul de ședință învederează instanței că la data de 8 decembrie 2015 intimata pârâtă a depus la dosar punct de vedere cu privire la chestiunea de drept invocată de instanță la termenul anterior.

După referatul grefierului de ședință:

Întrebat fiind de instanță când a încetat activitatea, dacă solicită ca această încadrare în condiții speciale să se facă până la momentul încetării activității și dacă are un punct de vedere cu privire la sesizare a ÎCCJ în sensul de a se stabili dacă instanța de judecată poate să analizeze încadrarea în condiții speciale de muncă în cazul în care ea nu este realizată de angajator, apelantul reclamant susține că nu a încetat activitate, lucrează și în prezent, este scafandru de 36 de ani și solicită încadrarea în condiții speciale de muncă. În ce privește sesizarea ÎCCJ referitor la condițiile speciale de muncă, susține că este de acord.

Reprezentantul intimei pârâte susține că este de acord cu sesizarea ÎCCJ, întrucât instanța nu are posibilitatea de a încadra locul de muncă al reclamantului în condiții speciale fără desfășurarea unei proceduri prealabile de către angajator, având în vedere și faptul că prin jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că instanțele de judecată nu au competență de a adăuga la lege, aceste atribuții fiind ale Parlamentului.

Precizează reprezentantul intimei pârâte că pe rolul acestei instanțe au mai fost litigii având ca obiect încadrarea în condiții speciale, respectiv dosarele nr. 9317/118/2013 în care s-a pronunțat decizia civilă nr. 266/7.10.2015 – în sensul respingerii cererii reclamantei și respingerii apelului, precum și dosarul nr. 992/118/2014 – cu termen la 09.02.2016.

Instanța dispune atașarea hotărârilor pronunțate în cele două dosare indicate de către reprezentantul intimei pârâte și rămâne în pronunțare asupra sesizării ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept privind interpretarea și aplicarea art.30 al.1 lit.e) din Legea nr.263/2010 și HG nr.1284/2011 în sensul de a se stabili dacă instanța de judecată poate proceda ea însăși la analizarea condițiilor de muncă ale reclamantilor și, dacă este cazul, la încadrarea locurilor de muncă ale acestora în condiții speciale,

CONFORM CU
ORIGINALUL

în situația în care angajatorul pârât nu a urmat procedura de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzută de art.4-7 din HG nr.1284/2011 și nu există un aviz al Comisiei pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale.

CURTEA

Obiectul cauzei:

Reclamantul solicita să se constate că activitatea desfășurată de acesta se încadrează în condiții speciale conform Legii nr.226/2006 și HG nr.1025/2003 începând cu 01.04.2001 până a încetarea activității.

Reclamantul susține că a îndeplinit funcția de scafandru autonom iar activitatea desfășurată s-a efectuat în condiții de muncă cu risc deosebit de accidente, boli profesionale, condiții de microclimat nefavorabile, scufundări și lucrări sub apă, experimentări în chesoane.

Angajatorul a obținut avizul pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite emis de Inspectoratul Teritorial de Muncă Constanța pentru laboratorul hiperbar, pentru cursul PAS și pentru Grup scafandri fluviali; cu toate acestea unitatea pârâtă nu a fost trecută în Anexa 2 la Legea nr.226/2006.

Soluția instanței de fond:

Tribunalul a respins acțiunea reținând, în esență, că în perioada pentru care reclamantul solicită recunoașterea încadrării speciale sunt aplicabile prevederile H.G.1025/2003, privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, și H.G. nr.1284/2011 privind stabilirea procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale iar aceste acte normative prevăd o procedură administrativă obligatorie pentru încadrarea, respectiv reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale, procedură care nu a fost urmată.

Obiectul sesizării

În perioada pentru care reclamantul solicită recunoașterea încadrării activității desfășurate în condiții speciale sunt aplicabile prevederile H.G.1025/2003, privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, și H.G. nr.1284/2011 privind stabilirea procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale.

Instanța este chemată să aplice normele juridice incidente conform art.22 Cod.pr.civ., indiferent dacă au fost sau nu invocate de părți.

Ca urmare, având în vedere că reclamantul solicită recunoașterea încadrării speciale și după 01.01.2011, Curtea trebuie să analizeze cererea și din perspectiva dispozițiilor Legii nr. 263/2010 și a H.G. nr.1284/2011.

Indiferent de soluția ce ar urma să fie adoptată pentru perioada în care a fost aplicabilă H.G.1025/2003, Curtea are de analizat în apel, în mod distinct, consecințele aplicării H.G. nr.1284/2011.

Ca urmare, și având în vedere că în legătură cu aplicarea H.G.1025/2003 Înalta Curte de Casație și Justiție s-a mai pronunțat în temeiul art.519 Cod.pr.civ. (Decizia nr. 13/2015 din 08.06.2015 pronunțată în dosar nr. 1.184/1/2015, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 518 din 13.07.2015), instanța de apel consideră necesar ca sesizarea să vizeze numai aplicarea interpretarea și aplicarea art.30 al.1 lit.e) din Legea nr.263/2010 și HG nr.1284/2011.

Admisibilitatea sesizării

Așa cum s-a arătat, obiectul sesizării privește norme juridice de care depinde soluționarea cauzei.

Problema de drept este nouă, vizând un act normativ relativ nou.

Problema de drept este una dificilă întrucât ea aduce în discuție eventuala culpă a angajatorului care nu a derulat procedura administrativă specială și care invocă propria culpă pentru a obține respingerea acțiunii în contextul în care trebuie analizată și posibilitatea efectivă a angajaților de a determina declanșarea acestei proceduri atunci când angajatorul nu o declanșează.

Totodată, se pune problema posibilității admiterii unei astfel de cereri pentru o perioadă anterioară sesizării instanței față de principiul contributivității, în condițiile în care desfășurarea activității în condiții speciale de muncă determină o majorare a drepturilor de pensie ale angajaților care au lucrat în aceste condiții, bazată pe o contribuție mai mare a angajatorului la bugetul asigurărilor sociale, această bază lipsind atunci când angajatorul nu a plătit o astfel de contribuție întrucât nu a procedat la încadrarea locurilor de muncă în condiții speciale.

Toate aceste aspecte trebuie analizate pentru a verifica aplicabilitatea unei condiții de admisibilitate a acțiunii rezultate din obligația de a derula o procedură administrativă obligatorie.

Pe de altă parte, procedura administrativă obligatorie implică administrarea unor probe specifice astfel cum impune art.4 și art.10 din H.G. nr.1284/2011, punându-se problema dacă instanța sesizată direct ar putea proceda la administrarea acestor probe la o dată ulterioară, după ce condițiile de muncă nu mai pot fi analizate în mod direct ca urmare a modificării lor prin trecerea timpului.

Nu a fost identificată jurisprudență a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care să se dezlege problema de drept și aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

Curtea apreciază astfel că sunt întrunite condițiile art.519 Cod.pr.civ..

Normele juridice relevante

Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Art. 30

(1) În sensul prezentei legi, locurile de munca în condiții speciale sunt cele din: [...]

e) activitățile și unitățile prevăzute în anexele nr. 2 și 3; [...]

(2) Periodic, din 2 în 2 ani, locurile de munca în condiții speciale prevăzute la alin. (1) lit. e) sunt supuse procedurii de reevaluare a încadrării în condiții speciale.

(3) Procedura de reevaluare prevăzută la alin. (2) se stabilește prin hotărâre a Guvernului, elaborată în termen de 9 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

H.G. nr.1284/2011 privind stabilirea procedurii de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice

Art. 4

(1) Metodologia de reevaluare a locurilor de munca în condiții speciale include următoarele etape, în ordinea cronologică indicată:

a) nominalizarea de către angajator împreună cu sindicatele reprezentative potrivit legii și/sau lucratorul desemnat/serviciul intern de prevenire și protecție ori cu reprezentanții lucrătorilor cu răspunderi specifice în domeniul securității și sănătății în munca care fac sau nu parte, potrivit legii, din Comitetul de Securitate și Sănătate în Muncă a locurilor de munca pentru care se solicită reevaluarea;

b) efectuarea expertizei tehnice, la solicitarea persoanelor nominalizate la lit. a), în vederea verificării factorilor de risc existenți la locul de munca comparativ cu condițiile existente la data încadrării în condiții speciale conform prevederilor legale;

c) efectuarea expertizei medicale, la solicitarea persoanelor nominalizate la lit. a), în vederea verificării sănătății lucrătorilor în relație cu locul de munca încadrat în condiții speciale supus reevaluării.

(2) Procedura de reevaluare presupune parcurgerea etapelor prevăzute la alin. (1) și depunerea documentelor prevăzute la art. 6.

Art. 5

(1) În vederea reevaluării locurilor de muncă în condiții speciale, în termen de 10 zile de la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I, se înființează, prin ordin comun al ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului sănătății, Comisia pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale, denumită în continuare Comisie.

(2) Comisia este formată din:

- a) un reprezentant al Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale;
- b) un reprezentant al Ministerului Sănătății;
- c) 2 reprezentanți ai Inspectiei Muncii;
- d) un reprezentant al Casei Naționale de Pensii Publice.

(3) Comisia se constituie în cadrul Inspectiei Muncii și funcționează pe baza regulamentului aprobat prin ordin comun al ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului sănătății.

(4) În situația reevaluării locurilor de muncă în condiții speciale, cu specific nuclear, din Comisie va face parte și un reprezentant al Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, desemnat prin ordin al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare.

(5) Comisia stabilește, prin hotărâre, menținerea sau respingerea avizului de încadrare în condiții speciale de muncă a locurilor de muncă și a unităților prevăzute în anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Modelul hotărârii prevăzute la alin. (5) se stabilește prin ordinul comun al ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului sănătății prevăzut la alin. (1).

Art. 6

Pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale, angajatorul depune la secretariatul Comisiei următoarele documente:

a) cererea scrisă de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale, semnată de persoanele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a), care va cuprinde: denumirea unității, adresa sediului social, codul unic de înregistrare din registrul comerțului, numărul și data avizului inițial, secția, atelierul, locul de muncă, specificul activității pentru care se solicită reevaluarea, descris pe scurt, numărul de lucrători, pozițiile ocupate din anexele nr. 2 și 3 la Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, date de contact;

b) rezultatul expertizei tehnice prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. b), prin care se confirmă existența, la locurile de muncă pentru care se solicită reevaluarea, a factorilor de risc identificați inițial pentru care a fost acordat avizul de încadrare în condiții speciale;

c) rezultatul expertizei medicale prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. c), prin care se confirmă existența, la locurile de muncă pentru care se solicită reevaluarea, a efectelor nocive asupra stării de sănătate a lucrătorilor identificate prin boli profesionale sau boli legate de profesiune, pentru care a fost acordat avizul de încadrare în condiții speciale; d) copia avizului de încadrare în condiții speciale.

Art. 7

(1) În urma analizării solicitării de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale, Comisia hotărăște menținerea/respingerea avizului de încadrare a locurilor de muncă în condiții speciale.

(2) Hotărârea de menținere/respingere a avizului de încadrare a locurilor de muncă în condiții speciale se emite în 3 exemplare, din care:

- a) două exemplare se transmit angajatorului;
- b) un exemplar rămâne în arhiva secretariatului Comisiei.

(3) Angajatorul are obligația să depună la casa teritorială de pensii în raza careia are sediul social, în termen de 10 zile de la comunicare, un exemplar al hotărârii de menținere/respingere a

avizului de încadrare a locurilor de munca în condiții speciale, precum și, după caz, lista cuprinzând categoriile profesionale care beneficiază de locuri de munca în condiții speciale.

Art. 8

Angajatorii care, în urma reorganizării prin fuziune, asociere, divizare sau transformare, și-au schimbat sediul social și denumirea ori și-au schimbat numai sediul social sau numai denumirea, fapt atestat prin documente justificative, pot declanșa procedura de reevaluare a locurilor de munca în condiții speciale numai pentru locurile de munca existente inițial pentru care s-a primit avizul de încadrare în condiții speciale.

Art. 9

Hotărârea emisă de Comisie poate fi contestată în conformitate cu Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 10

(1) Expertiza tehnică prevăzută la art. 4 alin. (1) lit. b) se efectuează de către Institutul National de Cercetare- Dezvoltare pentru Protecția Muncii „Alexandru Darabont” sau Institutul National de Cercetare-Dezvoltare pentru Securitate Miniera și Protecție Antiexplozivă — INSEMEX Petrosani, după caz, respectiv laboratoarele de igienă radiațiilor din cadrul direcțiilor de sănătate publică, autorizate de Comisia Natională pentru Controlul Activităților Nucleare, în baza unei metodologii proprii.

(2) Expertiza medicală prevăzută la art. 4 alin. (1) lit. c) se efectuează de către direcțiile de sănătate publică — compartimentul de evaluare a factorilor de risc din mediul de viață și de munca, iar în situația când acestea nu au medic de medicină muncii încadrat, de către centrele regionale de sănătate publică din Institutul National de Sănătate Publică la care sunt arondate direcțiile de sănătate publică, în baza unei metodologii proprii.

Art.12

(1) Angajatorii împreună cu persoanele nominalizate la art. 4 alin. (1) lit. a) vor solicita reevaluarea locurilor de munca până la data de 1 iulie 2012.

(2) Comisia are obligația analizării dosarelor depuse de angajatori și emiterii hotărârii de menținere/respingere a avizului de încadrare a locurilor de munca în condiții speciale de munca, până cel mai târziu la data de 30 septembrie 2012.

Opinia instanței

Se are în vedere că în temeiul art.30 din Legea nr. 263/2010, prin H.G. nr.1284/2011, s-a instituit o procedură administrativă prealabilă obligatorie pentru constatarea îndeplinirii condițiilor de încadrare a locurilor de muncă în condiții speciale.

Potrivit art.9 din H.G. nr.1284/2011, hotărârea Comisiei competente poate fi contestată la instanța de judecată.

De asemenea, față de prevederile art.12 al.2 din H.G. nr.1284/2011, depășirea termenului de soluționare a cererii dă posibilitatea persoanei interesate să solicite direct instanței soluționarea acesteia în virtutea dreptului de acces la o instanță, astfel cum a stabilit Curtea Constituțională și Înalta Curte de Casație și Justiție în cazul altor proceduri administrative obligatorii.

Curtea Constituțională a reținut în privința unor astfel de proceduri că „*parcursul unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional nu îngreunează dreptul de acces liber la justiție, atât timp cât decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești*”, aceasta reprezentând „*o modalitate simplă, rapidă și scutită de taxa de timbru, prin care persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică are posibilitatea de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului său legitim direct de la organul emitent*” prin care „*se realizează astfel, pe de o parte, protecția persoanei vătămate și a administrației, iar, pe de altă parte, degrevarea instanțelor judecătorești de contencios administrativ de acele litigii care pot fi soluționate pe cale administrativă, dându-se expresie*

principiului celerității". (deciziile nr. 132/25.02.2010, 1224/20.09.2011 și deciziile citate în considerentele acestora).

Astfel cum a arătat Curtea Constituțională în cele expuse anterior dar și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, art. 6 alin. 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale „nu obligă statele părți să supună litigiile asupra drepturilor și obligațiilor cu caracter civil unei proceduri care să respecte integral, în toate etapele, cerințele art. 6. *Intervenția inițială a organismelor administrative sau profesionale, care au sau nu prerogative judiciare, care nu îndeplinesc toate cerințele, poate fi justificată dacă aceste organisme se supun controlului ulterior al unui organ judiciar cu competență deplină, care garantează drepturile prevăzute de art. 6 alin. 1 din Convenție* (a se vedea cauzele Le Compte, Van Leuven și De Meyere împotriva Belgiei, Hotărârea din 23 iunie 1986, Seria A nr. 43, pag. 23, paragraful 51, și Albert și Le Compte împotriva Belgiei, Hotărârea din 10 februarie 1983, Seria A nr. 58, pag. 16, paragraful 29, cauza Buzescu contra României, hotărârea din 24 mai 2005, paragraful 60, cauza Crișan împotriva României, hotărârea din 27.05.2003, paragrafele 24 și 25).

Așadar, compatibilitatea unei astfel de proceduri administrative prealabile obligatorii cu art.6 al.1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale este condiționată de posibilitatea de a contesta ulterior hotărârea organului administrativ în fața unei instanțe.

Această posibilitate există, astfel cum se va arăta.

Astfel, de exemplu, Curtea Constituțională a stabilit din decizia nr.956/2012 că nu se poate reține neconstituționalitatea art.151 din Legea nr. 263/2010 ci doar a unei anumite interpretări.

În ceea ce privește critica potrivit căreia, în cazul neparcurgerii procedurii prealabile obligatorii, titularul dreptului la pensie ar fi împiedicat de a se adresa justiției, cu încălcarea art. 21 și, în subsidiar, a art. 44 din Constituție, Curtea reține ca, reglementând aceasta procedura, legiuitorul a urmărit degrevarea instanțelor de judecată de o mare parte a cauzelor privind drepturile de asigurări sociale prin interpunerea comisiilor de contestatii în procedura de soluționare a acestora. Astfel, pensionarii pot supune deciziile de pensii controlului comisiei de contestatii fara a mai parcurge procedura, în principiu de mai lungă durată, din fața instanțelor de judecată și, numai în situația când nu sunt mulțumiți de hotărârile acestei comisii, pot să le supună analizei instanței de judecată. O astfel de procedură nu poate fi privită ca aducând ea ipso atingere dreptului de acces liber la justiție, chiar dacă are caracter obligatoriu, atât timp cât, ulterior parcurgerii sale, persoana interesată se poate adresa instanței de judecată. Prevederile art. 21 din Constituție nu interzic existența unei astfel de proceduri administrative prealabile și nici obligativitatea acesteia atât timp cât nu are un caracter jurisdicțional.

De altfel, în același sens s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 121 din 9 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 8 martie 2010, în care a statuat că "înstituirea unei proceduri administrative prealabile, obligatorii, fără caracter jurisdicțional nu este contrară principiului liberului acces la justiție cât timp decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești".

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat prin Hotărârea din 23 iunie 1981, pronunțată în Cauza Le Compte, Van Leuven și De Meyere contra Belgiei, paragraful 51, ori Hotărârea din 26 aprilie 1995, pronunțată în Cauza Fischer contra Austriei, paragraful 28, ca imperative de suplete și eficacitate, pe deplin compatibile cu protecția drepturilor protejate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, pot justifica intervenția prealabilă a unor organe administrative care nu îndeplinesc condițiile cerute de art. 6 paragraful 1 din Convenție. Ceea ce impun însă dispozițiile acestui articol convențional este ca decizia unei asemenea autorități să fie supusă controlului ulterior exercitat de un organ de plină jurisdicție, adică un "tribunal" în sensul Convenției.

Faptul ca, prin neparcurgerea acestei proceduri ori prin nerespectarea termenelor legale, cel interesat ar putea pierde dreptul de acces la justitie nu este nici el de natura sa demonstreze neconstitutionalitatea procedurii administrative prealabile analizate.

Astfel, asa cum Curtea a statuat in mod constant in jurisprudenta sa, "liberul acces la justitie semnifica faptul ca orice persoana se poate adresa instantelor judecatoresti pentru apararea drepturilor, a libertatilor sau a intereselor sale legitime, iar nu faptul ca acest drept nu poate fi supus niciunei conditionari.

Mai mult, exercitarea unui drept de catre titularul sau nu poate avea loc decat cu respectarea cadrului legal stabilit de legiuitor, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constitutie, are legitimarea constitutională de a stabili procedura de judecata. Aceasta implica si reglementarea unor termene, dupa a caror expirare valorificarea dreptului nu mai este posibila".

În acest sens este Decizia nr. 1.033 din 14 septembrie 2010, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 722 din 29 octombrie 2010.

Aceste considerente se pot aplica *mutatis mutandis* și în privința procedurii administrative obligatorii prevăzute de H.G. nr.1284/2011.

Desigur, în cazul în care angajatorul ar fi respectat prevederile legale incidente și ar fi urmat procedura administrativă prealabilă obligatorie, în cazul în care Comisia competentă nu soluționa cererea în termen de 30 de zile, acesta s-ar fi putut adresa direct instanței, iar dreptul său de a sesiza o instanță judecătorească fiind efectiv așa cum rezultă de exemplu și din decizia nr.956/2012 pronunțată de Curtea Constituțională prin care s-a stabilit că „dispozițiile art. 151 alin. (2) din Legea nr. 263/2010 sunt constituționale în măsura în care se interpretează ca nesoluționarea contestațiilor si necomunicarea în termenul legal a hotărârilor Comisiei Centrale de Contestatii, respectiv ale comisiilor de contestații care funcționează în cadrul Ministerului Apararii Naționale, Ministerului Administrației si Internelor si Serviciului Roman de Informații nu împiedica accesul la justiție”.

În același sens, trebuie avut în vedere că, în cazul în care Comisia nu soluționează cerere în termen de 30 de zile, iar accesul la o instanță este condiționat de această soluție, persoana vătămată nu s-ar mai putea adresa niciodată instanței, iar dreptul său de a sesiza o instanță judecătorească ar deveni iluzoriu.

Or, astfel cum în mod constant Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat în jurisprudența sa, Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale garantează drepturi concrete și efective iar nu teoretice și iluzorii.

Ca urmare, în cazul în care Comisia nu respectă termenul de soluționare al cererii, situația creată poate fi asimilată cu tăcerea administrativă și dă dreptul persoanei care se consideră vătămată să se adrese direct instanței pentru soluționarea contestației sale împotriva deciziei de pensii.

Pe de altă parte, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit în jurisprudența sa că termenul rezonabil de soluționare a unei cauze civile include și durata procedurilor administrative prealabile, atunci când derularea lor condiționează sesizarea instanței (cauza J. B. contra Franței, hotărârea din 26 septembrie 2000 paragraful 19).

Ca urmare, depășirea termenului legal de soluționare a cererii de către Comisia Centrală de Contestatii poate conduce și la o depășire a termenului rezonabil de soluționare a cauzei din perspectiva art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale astfel cum este interpretat în jurisprudența Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

În consecință, omisiunea Comisiei de a soluționa contestația în termenul legal de 30 de zile nu poate conduce la imposibilitatea persoanei care se consideră vătămată în drepturile sale de a se adresa instanței ci, din contră, trebuie sancționată în sensul de a se considera un refuz nejustificat

de soluționare a contestației cu consecința acordării posibilității reclamantului de a se adresa direct instanței.

În același sens, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat prin decizia nr. 20 din 2007 în recurs în interesul legii cu privire la o procedură administrativă prealabilă, reținând că lipsa răspunsului entității investite cu soluționarea cererii echivalează cu un refuz care trebuie cenzurat întrucât Constituția prevede în art. 21 al. 2 că nici o lege nu poate îngreuna dreptul unei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea intereselor sale legitime. Argumentele expuse în această decizie sunt aplicabile în mod asemănător și în cazul procedurii administrative prelabile prevăzute de Legea nr. 263/2010.

Există deci garanții suficiente din perspectiva posibilității persoanelor interesate de a prezenta în fața unei instanțe argumentele în legătură cu încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale fără ca acest drept să fie prejudiciat de instituirea unei proceduri administrative obligatorii.

În aceste condiții, instanța este datoră a verifica dacă procedura administrativă obligatorie a fost parcursă.

Având în vedere cele expuse,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E :**

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

-interpretarea și aplicarea art.30 al.1 lit.e) din Legea nr.263/2010 și HG nr.1284/2011 în sensul de a se stabili dacă instanța de judecată poate proceda ea însăși la analizarea condițiilor de muncă ale reclamantilor și, dacă este cazul, la încadrarea locurilor de muncă ale acestora în condiții speciale, în situația în care angajatorul pârât nu a urmat procedura de reevaluare a locurilor de muncă în condiții speciale prevăzută de art.4-7 din HG nr.1284/2011 și nu există un aviz al Comisiei pentru reevaluarea locurilor de muncă în condiții speciale.

În temeiul art. 520 alin. 2 cod pr.civilă, suspendă judecata cauzei până la soluționarea sesizării.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 15 decembrie 2015.

Președinte,
R. A.

Judecător,
M. B.

Grefier,
I. C.